

Богомиа
Герасимов

САМО
ЗА ЧЛЕНОВЕ
„ЧАСТНОТО ОКО“
НАМИГА ДВА ПЪТИ

Богомиа
Герасимов

САМО
ЗА ЧЛЕНОВЕ

„ЧАСТНОТО ОКО“
НАМИГА ДВА ПЪТИ

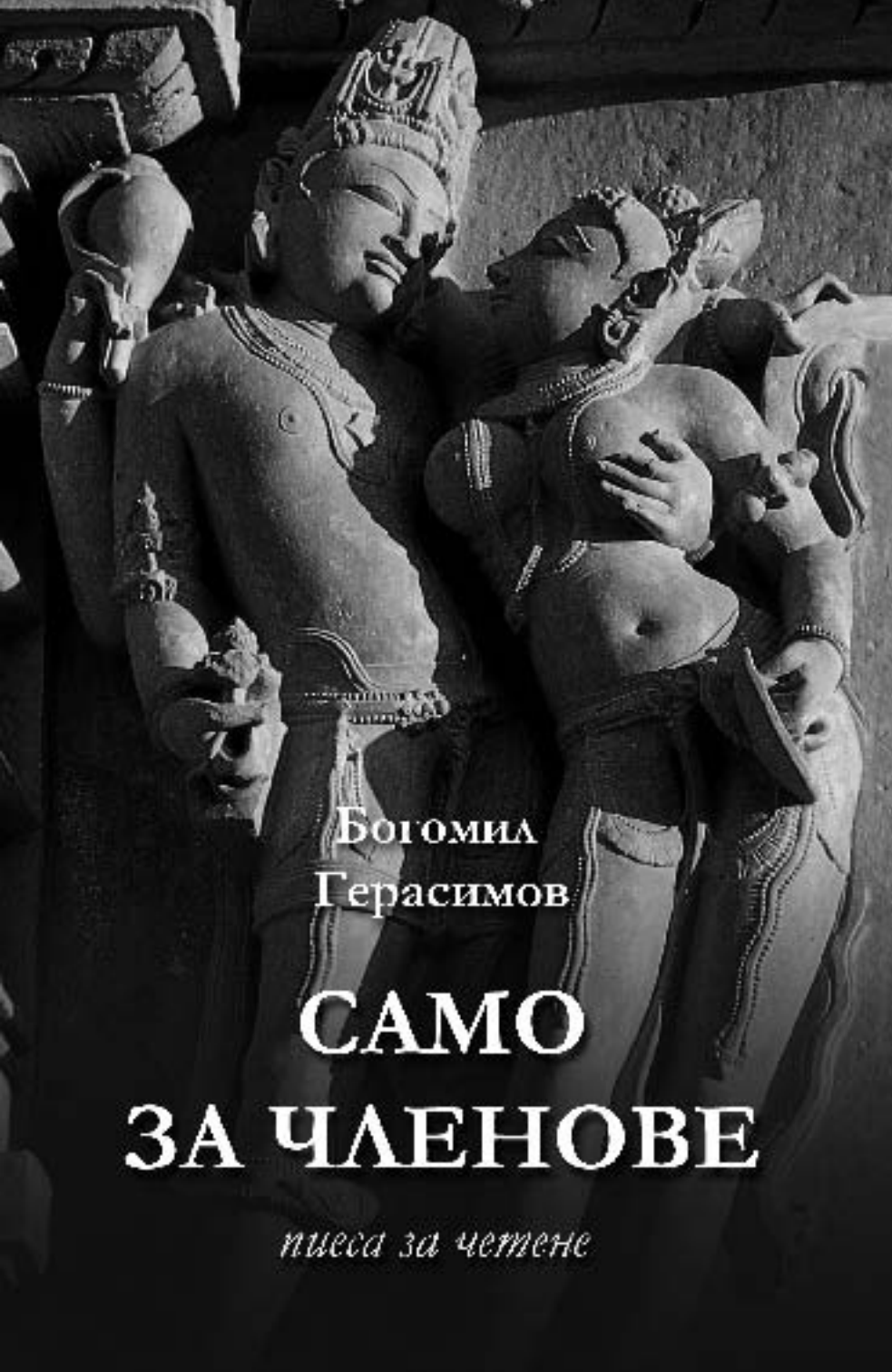
пиеси за четене

Книгоиздателска къща
София, 2011

**На първа корица – детайл от гравюра от XVIII в.
„Гопи (пастирки) без дрехи, откраднати от Кришна“.
Национален музей – Ню Делхи.**

- © Богомил Герасимов, автор, 2011 г.
- © Орлин Атанасов, художник, 2011 г.
- © Книгоиздателска къща „Труд“, 2011 г.

ISBN 978-954-398-162-5

БОГОМИЛ
Герасимов

**САМО
ЗА ЧЛЕНОВЕ**

пиеса за четене

Богомил Герасимов – писател и дипломат, бивш посланик в Мексико (1976–1982) – има чест да уведоми своите читатели и приятели, че се е самоназначил за извънреден и пълномощен посланик на България в Отвъдното. Постът ще заеме, когато напусне този свят. По този начин, както показва и съдържанието на неговата пиеса „Само за членове“, той за първи път в историята поставя началото на една нова практика, непозната в дипломатическата традиция. Той обявява също, че няма да заеме своя пост си злизането на тази книга и ще направи всичко възможно да забави с дълги години връчването на акредитивните си писма. Междуременно част от посланическите си задължения ще изпълнява както досега – посредством медитация и астрални пътувания по време на сън.

В пиесата „Само за членове“ са описани някои от неговите последни преживявания в Отвъдното. Така на читателя става ясно какво в действителност представляват рай и ада, в коя религия има секс за душата, когато напусне временното си тяло, каква е разликата между Небесното царство и Светлото бъдеще и как дяволът чете евангелието. Читателят ще научи още, че човешките проблеми могат да се решат само ако всички беди, болести и нещастия се затворят обратно в кутията на Пандора, а на самата Пандора се възложи да върне на онзи зъл бог, който поискал да накаже цялото човечество.

Посланикът в Отвъдното се възползва от случая да поднови своите почитания на своите читатели и приятели и да ги увери, че вънра добрите отношения да продължат и след момента, когато ще поеме новото си назначение.

София, ноември 2011 г.

СЪДЪРЖАНИЕ НА ПИЕСАТА:

ДЕЙСТВИЕ I

Картина първа

Въведение на първия посланик в Отвъдното

Картина втора

Астрална среща с Шу Лу – китайски секссимвол.

Връчване на акредитивните писма.

Картина трета

**Божества и мъдреци на гости при една нагарвадху –
съпруга на цял град**

ДЕЙСТВИЕ II

Картина първа

**Абат Брасьор дьо Бурбур, който запълва цялата си вечност
с гледане на една и съща пиеса – „Рабинал Ачи“**

Картина втора

От ада до рая и обратно. Непорочно зачатие с порочна цел.

Трагичната съдба на прелъстителя от Севиля

Луцифер обяснява как дяволът чете евангелието.

Дон Жуан се прекланя пред Казанова

Картина трета

**В очакване на Богò. Пристигане в Небесното царство
и Светлото бъдеще (Пандоровград) – два успоредни пътя,
които се пресичат във вечността**

КАК ДЯВОЛЪТ ЧЕТЕ ЕВАНГЕЛИЕТО

Откъси от бележника на Луцифер

**ЛИЦА, КОИТО ИГРАЯТ И ГОВОРЯТ:
(по реда на появяването им)**

Посланик в Отвъдното

Шу Лу

Конфуций

Лао Дзъ

Кришна

Буда

Исус Христос

Бани Тани

Абат Шарл Етиен Брасьор дьо Бурбур

Доня Ана

Дон Жуан

Дон Гонсало

Луцифер

Любомир

Миролюб

Доня Елвира

Сеньора Тисбеа

ДЕЙСТВИЕ I

Картина първа

(Сцена със спуснатата завеса. В единия край пред нея, почти в залата, е поставена катедра, зад която застава новоназначеният български посланик в Отвъдното. Може да изглежда доста странно, че България е първата страна в света, която изпраща свой извънреден и пълномощен представител на оня свят, но мнозина в страната си задават уместния въпрос: а трябва ли да чакаме, за да сме втори или трети? Нали вече никой не се учудва, ако научи, че една или друга международна организация или правителствена агенция е назначила свой човек, който да посреща космически НЛЮ и да установи контакт с извънземните посетители? Нищо не се знае, но ние можем само да се надяваме, че те ще се появят с добри намерения.

Посланикът при катедрата прехвърля някакви листове, отпива от чашата с вода и поглежда към публиката в залата, която е дошла на театър. Всичко изглежда като на конгрес по тоталитарно време. За всеобща изненада на публиката в залата ще бъде сервиран някакъв доклад. Отново, като през онези дни, всеки си мисли за събрание ли е дошъл в театъра и дано не продължи прекалено дълго.)

ПОСЛАНИК: Уважаеми дами и господа! На заседанието тази сутрин конференцията бе изненадана – надявам се приятно, – че аз съм назначен за извънреден и пълномощен посланик на България в Отвъдното. Засега още не мога да кажа на кого точно ще върча кредитивните си писма, но този въпрос допълнително ще се уточни.

Сигурен съм, че повечето от тук присъстващите дами

и господа са слушали или прочели някъде за едни важни слова, излезли изпод перото на заслужилия чуждоземен писател Джордж Оруел. Ще ви ги припомня: „Често ще чуეთ някоя кокошка да казва на друга: „Подръководството на нашия лидер другаря Наполеон аз снесох пет яйца за шест дни“. В нашия случай под „другаря Наполеон“ писателят може да визира не само Сталин, но и някой местен лидер, например „другаря Живков“. Нали разбирате, че става дума за минало време, когато всяка лоша дума или подигравателен намек за другаря Наполеон бешеравнос-тойно на престъпление, а следователно и на самоубийство. Да не говорим за Отвъдното, което тогава не се смяташе за нещо реално съществуващо. Ние се стремим да скъсаме генерално с това минало – независимо дали е добро или лошо. Аз бих насочил вниманието ви отново към тези саркастични редовена Джордж Оруел, които току-що прочетох. Не се ли нуждаят и те от уточнение? Според мен, от гледна точка на историческата правда, тесенуждаят от корекция. Писателят допуснал сериозна грешка, защото непознава добрототалитарната действителност. Намнозина от вас до болка е известно, че подръководството на другаря Наполеон всяка кокошка снасяше не пет яйца за шест дни, а обратното – по шест яйца за пет дни. При това тези думи ще бъдат изпроводени с бурни ръкопляскания, преминаващи в овации. И още нещо, ако ми позволите да си послужа с поразяващото сравнение на Марк Твен, така подходящо за тоталитарното време: „Шумът нищо не доказва. Често една кокошка, която просто е снасла яйце, кудкудяка така, сякаш е снасла астероид“.

А сега, уважаеми дами и господа, с ваше разрешение ще спранаянкои слабост в туристическата индустрия на България, за които стана дума и тази сутрин. Веднага бих искал да попитам: знаели някой в тази зала коя е света Енимия? (Посланикът проверява с поглед притихнала-

та зала.) Не знае! Така и предполагам. Ще ви кажа. Света Енимия, преди да станесветица, била дъщеря на френския крал Клотер Втори. Неземна хубавица, дане кажа „извън-земна“ хубавица. По нея всички млади графове, барони, маркизи и какви ли не други аристократични ергени страдали от хронично въздишане. Един ден кралят бащинския по съветвал, че евреме да се омъжи. Но Енимия го попари-ла свряла вода, като каза: „Не ме интересува! Дала съм думана Исуса Христа и никакъв друг съпруг не ми трябва. Заклех се пред иконата му, че съм негова, и ще си остана завинаги девственица. Като майка му!“

Според легендата разправиите между краля и дъщеря му се проточили няколко дни. Момичето се страхувало, че баща му ще изгуби търпение, ще се ядоса и насила ще го омъжи. Тогава Исус Христос се смилил над нея и я покрил от главата до петите с проказа. Мъдър ход, защото едва ли ще се намери жених, който да посегне към гнойните рани по тялото на момичето.

Многосе измъчвала бившата хубавица, многосе молила на своя благодетел да ѝ облекчи мъките. Най-после Бог склонил и ѝ посочил правилния път – от двореца до минералния извор Бурлав Живодан. Лековитата вода се оказала единственото спасение за Енимия – щом се топвала в извора, проказата изчезвала, но за жалост пак се появявала след излизането ѝ от водата. Енимия правилно отгатнала Божията воля и построила край извора женски манастир. Там тя останала със своя възлюбен до края на живота си.

Вярвам, ще се съгласите с мен, че това е една трогателна легенда. Мъките на Енимия били пребогато възнаградени – обявили я за светица. А самият извор Бурла и манастирът се превърнали в магнит за хиляди, дори за милиони туристи и богомолци.

Многосъм любопитен, дами и господа, и всички онези, които работят в областта на туризма, дали знаете какво

еизвестноиталианскотоградчеЛорето.Незнаете,естествено.ВЛоретосенамираединмистериозентуристически обект—къщата,вкоятоеживялаДеваМария!Богородица!Товаемалка,невзрачнапостройка,новяврващитенесе съмняват,ченякога,предикоолоддвайсетинавека,внеянаистинаеживяламайкатанаИсусХристос.Някойщекаже,четяникоганеестъпвалавИталия.Вярно,неестъпвала,носаматакъщастъпилавЛоретопрез1295г.Ангелитея пренеслиотНазарет.Чудо,невероятночудо!Катовсички останаличудеса във великата книга на книгите—Библията,то не се нуждае от доказателства.На ангели никой не държи сметка какво пренасят и какго пренасят.Важна е целта и ето резултата—поклонници в Лорето не липсват.

Свещенитереликви навярата санай-добрата стръв за туристи и богомолци.Вземете например нашата светица Елена,майкатана нашия светец император Константин.Тя никога не е била в Йерусалим,но това не пречи да ни уверяват,че именно там тя е правила разкопки и на Голгота изровила три кръста.Три,защото нали Исус бил разпнат заедно с двама разбойници?Как да разбере Елена кой е кръстът на Божия син?Най-напред завели там една жена,болна от неизлечима болест.При двата кръста на разбойниците—нищо.Но при кръста на Исус жената веднага оздравяла.За всеки случай занесли и мъртвец.Каква била изненадата на всички,когато той се размърдал и оживял!Нима някой ще отрече,че всичко,свързано с това разпятие,есвято—например самият дървен кръст,който на трески и люспи бил пръснат по света.Според изчисленията на един американец този кръст трябва да е тежал няколко тона.Над 30 черкви посвета претендират,че при тежават трите гвоздеа,използвани при разпятието,дане говорим заброя на бодлите от трънливия венец върху главата на Исус.Да продължавам ли още,или ще е достатъчно да кажа само,че света Елена никога не е била на Голго-

та. Ако майката на императора някога се занимавала там с археологически разкопки и е направила такива открития, сигурно епископът на Кесария Евсевий и епископът на Йерусалим Кирил са щели да знаят какви ги върши императорската майка.

Среднай-странните и загадъчни религиозни реликви, използвани в туризма, ще спомена само две. Първата е свързана с Евангелието на Йоан. В Глава 11 Исус научава, че неговият приятел Лазар от Витания е умрял, и веднага сезавтекъл да го съживи. Йоан отбелязва драмата на този момент така: „Исус се просълзи“.

Ето за тези сълзи става дума. Не е ясно как са запазени за бъдещите поколения, но има манастири, които се сълзнят, че сълзита на Исус се палят при тях. Бенедиктинският манастир „Света Троица“ ги излагал за поклонници и туристив кристален потир. Този потир след Френската революция бил връчен лично на папата. Казвам това, за да напомня, че някой е трябвало да седосети, че и ние можем да разполагаме с такъв потир, ако не с Исусовите сълзи, защо не на майка му, или на Мария Магдалина?

Втората страхотна реликва се пази в австрийски манастир в Цвайфалтен. Тя от ново е потир или потироподобен съд, съдържащ „млякото на Дева Мария“. Много ми се иска да попитам: толкова ли е трудно да се намерят и у нас древни наглед потири? Защо на никого не е дошло наум да сложи в такъв потир, или още по-добре – в кози рог, нещо друго от Дева Мария?

Всеки туристически обект, драги да ми е господата, може да стане световен и да добие известност, ако притежава нещо необикновено, пишно, целебно и по възможност мистично. Лесно е да се перчиш с пирамидите в Гиза, или с Тадж Махал в Агра. По-трудно е с такъв обект като къщата в Лорето, с трите кръста на Голгота или гроба на Исус. Всъщност никой не знае къде е неговият гроб, къде са ос-

танките на майка му Дева Мария, на нейния съпруг дърводелец с царски произход Йосиф, но всички знаят къде е Божи гроб – в Йерусалим. Ако се замислите, ще усетите, че самото название „Божигроб“ звучи деградиращо за втория образот Светата Троица, но пречили то ва на туризма в Йерусалим? Юдеите не признават Исус за Христос, но чули ли ги е някой да протестира срещу религиозния бизнес? Ето този пример трябва да следваме и ние, българите. Но сложете сирька на сърцето си кажете: Е, следва мелиго? Как се отнасяме към нашите древни ценности?

Нали във Враца намерихме останки на най-старата жена в Европа? Не можахме ли да ѝ дадем по-поетично име от Тодорка? Аз не съм доволен и от дядо Славейков. Какво направитой от Извора на Белоногата? Нищо не направи! Да се е втурнал светът към този извор като към Бурлана света Енимия? Несамосветът, но и българитене са се втурнали. Те дори не знаят къде е този извор и коя е тази Белонога. А защо например при този извор да не се появявал образът на Дева Мария? Дори бих попитал защо тайнствената Белонога да не е самата Дева Мария?

Споменах Извора на Белоногата и сетих за Овидий. При Овидий любовта е към жената, но тенденциозно е представена като любов към Бога. Заваше сведение Овидий е римски поет. Освен прочутите си „Метаморфози“, от които научаваме как хора и богове се превръщали в животни и съзвездия, ще насоча вашето внимание и към неговата творба „Изкуството на любовта“. Който иска да се специализира в тази област, да я прочете. Чудесна поезия сповече еротични подправки, отколкото позволявал вкусът по онова време. И нищо чудно, че произведението на Овидий предизвикало възторг и възмущение в Рим. Лошо станало, когато сред възмутените се оказали самият император Август. Наказанието за автора било доживотно заточение.

Овидий умрял през 17 или 18 година на I век от н.е. – период, който обикновено наричаме „след Христа“. Тогава все още никой не говорел нито за Христа, нито за Божия син и още по-малко за майка му Дева Мария. Това означава, че Овидий не е бил запознат с дамата, която имала връзка със Светаго Духа. Но през 1497 г. един френски монах публикувал „Изкуството на любовта“ – спосвещение на Дева Мария. Той несъмнено вярвал, че произведението на Овидий визира именно пресветата Божия майка.

Давам Овидий за пример, защото подозирам, че едва линия кой в тази зала има представа къде е бил заточен поетът. На Черноморието, дами и господа, в тракийски земи. И ако ни се знае интереса, всичките ни курорти по брега на морето ще бъдат обзаведени с бюстове на Овидий, с картини и сцени от „Изкуството на любовта“, с легенди за неговите любовни похождения и пътувания. Истига вече стези пирографирани сувенири! Време е за джобно издание ала мислите на Мао по форма, но с любовни съвети ала Овидий.

Като говоря за пропуснати шансове и липса на предприемчивост, неизменно ми идва на ум не само Овидий, но и чаровната легенда за Орфей и Евридика. От край време чужденци се опитват да ги откъснат от българската история и култура. Но това не е лека работа. За нея се изисква не един, а цяла армия от Сизифовци. Дори тази армия не ще успее да преместинай – българската планина Родопите на друг полуостров или континент. Орфей и Евридика не могат да бъдат лишени от българския си произход.

Познавам един автор, Робърт Темпъл се казва, който в своя книга изпраща Орфей да търси своята любима Евридика в подземния свят, в една пещера край малкия залив Бая в Южна Италия. Кажете ми защо Орфей ще се вдигне чак до Неаполи там някъде, когато в ходът към подземния свят му е подръкатук, в Родопите – край Триград, през

Дяволското гърло? След всичко казано по този въпрос аз ще запitam: знае ли какво могат Триградският феномен и Дяволското гърло да направят за България? Ако знаете, защо ни щонеправите? Ако не знаете, какво правите в туризма?

И друго! Какво да кажем за мистерията около Седемте престола в Балкана? Близко до тази местност има и манастир. Не съм чувал за целебен извор край манастира, но пречили нещо да се обяви, че цялата местност е лековита? Или че всеки един от седемте престола е лековит? Фундаменталният въпрос тук е: къде са другите шест престола? Питате какви други шест престола! Не ви ли е известно, че Исус Христос е имал дванайсет ученици, с които непрекъснато заседава в рая? Заедно с него остават тринайсет за тринайсет престола. Занякои престолите са дванайсет и те питат: какво искате, и за Юда ли да има престол? Аз съм склонен да приемем, че престолите са били тринайсет, защото сериозно се твърди, че Юда заслужава реабилитация, тъй като предал Исуса с негово знание, сиреч по негова заръка.

Моля за още малко търпение, дами и господа! Направете си труда и помислете къде се намират тези седем престола. Защо не са някъде на Изток, в Едемския рай например? Нали в Евангелието пише, че Исус Христос седял на престоли заедно с учениците си? Къде са седели? На Марс, в ада или в рая? Разбира се, че в рая! Не е ли логично да се заключи, че раята е там, където са престолите? Следователно раят е тук, в България, а не в Месопотамия.

Приключвам, дами и господа, но преди това искам да кажа няколко думи за Фройд и сънищата. Фройд ги е изследвал, написал е дори дебел книги и пак не ги е разбрал. Всъщността, които ни спождават, не се сънува по правилата на нормален разказ. В тях няма въведение, изложение, заключение... Човек заспива, душата му литва и застрал-

ните полета на невидимия свят и там се среща не само с души на други сънуващи, но и с души на мъртви хора, отдавна заспали вечния си сън. Аз имам известни постижения в областта на астралните полети и може би това предопределя решението на отговорните фактори да изпратят именно мен на отговорната мисия в Отвъдното. Някои все пак трябва да надникне там, да разбере най-после къде се намира този Едем, на Изток ли е, на небето ли е, или е при нашите престоли, използвани за божествени съвещания повече от 2000 години. Давам ви тържествено обещание, че аз, като посланик в Отвъдното, ще направя всичко по силите си истината да блесне над Балкана като Витлеемска звезда, да изградим нов тип прайски селения, скоито да компенсират неизгубеното, отнетото и забравеното. Искам да знаете, че работата по този проект започнала и бързо напредва. Осигурена е и лентата, която да се пререже при откриването му. Засега – толкоз!

Благодаря ви!

(Посланикът събира книгата от катедрата и изчезва зад сцената.)

Картина втора

(На сцената, пред спуснатата завеса, се стели облак от пара, който напомня небеса. Посланикът вече е в Отвъдното. В ръцете си държи голям плик, в който са акредитивните му писма. Той доближава ухо до завесата. От другата страна се чува някакъв шум, но вниманието му се привлича от появата на една странна фигура. Това е веселият и щастлив старец Шу Лу – най-невероятният символ в китайската култура. На всичко отгоре – сексуален символ. Може да се срещне по многобройни илюс-